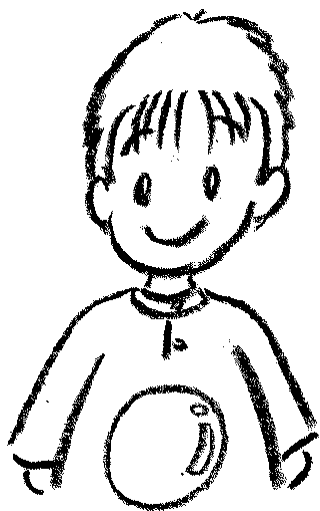

ดวงจันทร์

กลางดวงใจ

๓๐

วันที่คุณยายรู้ใจ

๑๑.๐๐ น. ม่านหน้าต่างด้านโตะทานข้าว
ของคุณยายถูกเปิดออก ทำให้มองเห็นทัศนีย-
ภาพที่จัดตกแต่งไว้อย่างสวยงาม ต้นไม้ยืนต้น
ที่แผ่กิ่งก้านให้ร่มเงา ล้วนแต่ได้รับการอนุเคราะห์
จากเจ้าภาพผู้ใจบุญ ที่ร่วมกันสร้างวิมานหลังนี้
ถวายแด่คุณยาย ด้วยรู้อยู่แก่ใจว่าคุณยาย
เปรียบเสมือนผืนนาบุญที่เต็มเปี่ยม อุดมไป
ด้วยแร่ธาตุ ที่พร้อมจะทำให้เมล็ดข้าวทุกเมล็ด
เจริญเติบโต และงอกงามได้อย่างสมบูรณ์

ข้าพเจ้ากับเปิ้ลได้ช่วยกันจัดเตรียมโต๊ะอาหารสำหรับคุณยาย เพื่อรอรับถาดอาหารที่จะมาส่ง พอรถส่งอาหารมาจอดที่หน้าโรงรถ ข้าพเจ้ากับเปิ้ลไปช่วยรับถาดอาหารจากพี่อมรรัตน์ พี่ต่าย พี่ติ่ม แล้วนำมาจัดแยกประเภทไว้ที่โต๊ะอาหารของคุณยาย

พอจัดโต๊ะเสร็จแล้ว พี่อารีพันธุ์จะพาคุณยายลุกจากเก้าอี้นวมตัวเดิม มาที่โต๊ะอาหาร พอคุณยายนั่งลงที่เก้าอี้แล้ว เปิ้ลก็นำผ้ากันเปื้อนมาติดให้คุณยาย ข้าพเจ้าก็เอาผ้าอีกผืนหนึ่งรองไว้บนตักคุณยาย

จากนั้น...ข้าพเจ้าจึงได้กลับไปทานอาหาร

ที่อาศรมอุบาสิกา เพื่อนๆ อุบาสิกาเวลาเจอ
ข้าพเจ้า ก็จะช่วยอนุโมทนาบุญด้วยแล้วก็พูดว่า
“มีบุญมากจังเลยที่ได้อยู่ใกล้คุณยาย”

ข้าพเจ้าก็ตอบเขาไปว่า “สาธุ” ตอบไป
อย่างนั้นเอง แต่ขณะนั้นใจไม่ได้นึกถึงบุญเลย
คิดแต่เพียงว่า เดี่ยวต้องกลับกุฏิคุณยายไปให้
ตรงเวลา

พอคุณยายทานข้าวเสร็จแล้ว ท่านก็จะ
นั่งพักสักครู่ จากนั้นพี่อารีพันธุ์ก็จะพาคุณยาย
เดินย่อยอาหารบริเวณรอบๆ ระเบียบกุฏิ และ
หลังจากเดินย่อยอาหารแล้ว ท่านก็จะมานั่งที่
เก้าอี้νωมตัวเดิม

ถึงตอนนี้เป็นเวลาที่พีอาร์พันธุ์กับเบิร์ด
จะต้องทานอาหารแล้ว ส่วนข้าพเจ้าทานอาหาร
เสร็จแล้ว ก็จะมารับหน้าที่นั่งอยู่ข้างๆ คุณยาย
เพื่อคอยดูแลว่าท่านต้องการสิ่งใด

สักครู่คุณยายท่านก็หันมาทางข้าพเจ้า
แล้วก็ชี้มือออกไปนอกหน้าต่างกระจกใสบานโต
ที่ใกล้กับโถะทานข้าวนั้น

ที่นอกหน้าต่างมีต้นกาสะลอง หรือ
เรียกอีกอย่างว่าต้นปีบ ปลูกใกล้กับตัวอาคาร
มากที่สุด ข้าพเจ้าเห็นนกเขาสองตัวกำลังช่วย
กันทำรัง มันสลับกันไปคาบกิ่งไม้เล็กๆ มาสาน
เป็นรังนก

ตอนนั้นข้าพเจ้าก็มีความคิดเกิดขึ้นในใจว่า “เรานี้มีบุญมากจ้ะเลยที่ได้อยู่ใกล้คุณยาย”

พอความคิดลึ้นสุดลง คุณยายท่านหันหน้ามาจ้องที่ลูกนัยน์ตาของข้าพเจ้า เป็นแววดาที่เด็ดเดี่ยวและเปี่ยมด้วยเมตตายิ่งนัก แล้วท่านก็พูดว่า

“เราอย่านึกนะว่าอยู่ใกล้ยาย แล้วจะได้บุญมาก คนที่จะได้บุญมาก คือคนที่นึกถึงบุญได้เท่านั้น เราต้องพึงบุญ พึ่งอย่างอื่นไม่สำเร็จหรอก ยายจะบอกให้”

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เวลาที่เพื่อนอุบาสิกามาพูดกับข้าพเจ้าว่า “เธอมีบุญมากจ้ะ

เลยที่ได้อยู่ใกล้คุณยาย”

ข้าพเจ้าก็ตอบเขาไปว่า

“สาธุ แต่คุณยายบอกว่า

คนที่จะได้บุญมาก

คือคนที่นึกถึงบุญได้เท่านั้นนะ”